

Westerlund, Summanen vai Aravirta



Jarmo Ahokas

Valmentaminen on antoisaa työtä tai harrastus. Nykyään valmentaminen on keilailussakin yleisempää ja ammattimaisempaa kuin esimerkiksi 25 vuotta sitten, jolloin opeteltiin enemmän itsenäisesti ja matkittiin paljon muita ja muiden tekemisiä, niin oikeita kuin vääriä tapoja. Se mikä on jatkunut niistä ”kultaisista vuosista valmentamisessa” on kahviovalmentaminen, jota saa pyytämättäkin hallista ja vuosikymmenestä riippumatta halusi tai ei.

Suomessa on monta erilaista ja eritasoista valmentajaa koulutuksen sekä pitkän opitun kokemuksen vuoksi, ja olen siinä onnellisessa asemassa, että tunnen tai tiedän lähes kaikki enemmän valmentavat henkilökohtaisesti ja myös heidän vahvuutensa. Tämä auttaa ongelmatilanteissa, kun osaan arvioida kenen puoleen käännyn tarvitessani lisäapua omalle valmennettavalleni. Valmentaminen on minulle itselleni tekniikka-, toisto-, pelitaito-, ja pelaamisen harjoitteiden lisäksi paljon mielikuvien jakamista ja niiden avulla oppimista ja opettamista. Olen itsekin ottanut monista keilaajista mielikuvia saadakseni jaettava oikeita signaaleja pelaajilleni tietyissä peli- ja harjoitustilanteissa.

Kaikille ei tietenkään sovi samanlaiset mielikuva-, tekniikka-, tai muut harjoitteet, vaan jokainen on oma yksilönsä. Toisille pitää olla analyttisempi ja perustella jokainen pienikin yksityiskohta, miksi juuri tämä harjoitus tehdään ja mihin sillä pyritään ja mitä varten. Useat valmennettavat toivovat, että harjoitteita olisi kymmeniä erilaisia ja niitä vain toistetaan sen ihmeemmin sitä kyseenalaistamatta. Joku haluaa enemmän juttuseuraa ja seurantaa tai hienosäätöä treenien yhteyteen, kuin itse tekniikkavalmentamista. Mikään ei mielestäni ole huono tapa valmentaa, kunhan tieto menee perille ja informaatio kulkee valmentajan ja valmennettavan välillä hyvin sekä tietysti, että päästäisiin tavoitteisiin.

Myös valmentajat herättävät mielikuvia ja noudattavat omia tapojaan valmentaa, vaikka pyritäänkin samaan lopputulokseen keilaajien suhteen. Minulle on tullut aina mielikuvia jääkiekkovalmentajista, jotka herättävät tunteita tavastaan valmentaa. Esimerkiksi **Erkka Westerlund** tuo minulle mieleen superanalyttisen valmentajan, joka haluaa perustella kaiken hyvin tarkkaan jo etukäteen, miksi asiat tehdään juuri näin. **Raimo Summanen** tuo mieleen valmentajan, joka vaikka itse taklaa vastustajat ja syö mielummin kiekon kuin, että ottelu hävittäisiin. **Hannu Aravirta** herättää minussa tunteen henkilöstä, joka on kaikkien kaveri ja pääasia on, ettei kenelläkään ole paha mieli, vaikka nyt oppiminen ei ihan aina sujuisikaan ja pari kertaa edellisellä viikolla tulikin turpaan.

Pienemmässä mitta-kaavassa näen keilailun parissa toimivissa valmentajissa samankaltaisia eroja ja koen sen voimavaraksemme. Ainakin sen pitäisi olla sitä, koska olemme myös yksilöitä, eikä valmentajiakaan tarvitse laittaa samaan muottiin, koska tavoitteet ovat kuitenkin samaan ”maaliin”.

En ala tässä kuvailla kuka mielestäni on meidän analyttinen, tulisieluinen tai ”kaikki pelaa” valmentajamme. Hienoa olisi olla kaikkea tätä valmennettavilleen ja vielä oikealla hetkellä, mutta se taitaa olla mahdotonta. Pääasia on, että oppia ja tietoa jaetaan laadukkaasti sitä haluaville.

Nuorten keilaajien on aika ajoin erittäin hyödyllistä saada valmennusta muiltakin valmentajilta ja useampaa näkemystä suorituksestaan, tekniikastaan tai pelitaidoistaan. Pitää vain pystyä ja oppia suodattamaan asioita, ja se kuuluisa punainen lanka pitäisi pysyä itsensä ja oman valmentajan välisenä ja tavoitteisiin pyrkivänä pääajatuksena. ●

Valmennuksessa pääasia on, että oppia ja tietoa jaetaan laadukkaasti sitä haluaville.